



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci

žalobce

M. V.

proti
žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy,
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2,
zastoupen advokátkou JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou
Zvolánkovou, se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 18

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017,

za účasti: Safety Real, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s., IČ: 24799751, se sídlem Praha 8, Křižíkova 213/44,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, se zrušuje.**
- II. Žalovanému se nařizuje poskytnout informaci žalobci dle jeho žádosti ze dne 27. 1. 2017, resp. 4. 10. 2016.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 24. 5. 2017 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odbor hospodaření s majetkem, ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, kterým byla odmítnuta jeho žádost ze dne 27. 1. 2017 o poskytnutí informace týkající se majitele společnosti Safety Real, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s., se sídlem Praha 8, Křižíkova 213/44, jakožto akcionáře společnosti Bohemians Real a.s., podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. týkající se majitele společnosti Safety Real investiční fond, jakožto akcionáře společnosti Bohemians Real, a.s. podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 téhož zákona. V odůvodnění žalovaný uvedl, že dne 3. 5. 2017 obdržel stanovisko dotčené osoby, která nevydala souhlas s poskytnutím požadovaných informací. Poskytnutí informací přes opakovaný výslovný nesouhlas dotčené osoby není možné.
3. Žalobce o uvedenou informaci požádal písemně nejprve dne 4. 10. 2016 osobním podáním na podatelně Magistrátu hl. m. Prahy a vzápětí mu byla odmítnuta rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MHMP 2046734/2016. Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-10/ODK-2016, vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 11. 2016 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace zrušilo s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014, č. j. 10 As 59/2014-41, a věc vrátilo k novému projednání.
4. Žalobce o uvedenou informaci požádal znovu písemně dne 27. 1. 2017 osobním podáním na podatelně Magistrátu hl. m. Prahy a posléze mu byla opět odmítnuta rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. MHMP 336496/2017. Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-117686-23/ODK-2016, opět vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 11. 2016 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace zrušilo pro nerespektování právního názoru odvolacího orgánu podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a pro nerespektování postavení dotčené osoby v řízení. Poukázalo na to, že obdobnou otázku projednal v částečně srovnatelném případě Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 As 78/2014-41 a č. j. 7 As 202/2016-38. Věc vrátilo k novému projednání.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce ve svém podání namítal, že argumentace Magistrátu hl. m. Prahy je nesprávná, neboť zcela rezignoval na řádné vyložení podmínek pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nevypořádal se ani s právním názorem nadřízeného správního orgánu.
6. Žalobce namítal, že žalovaný zcela nepřipustně uplatnil jako důvod odmítnutí žádosti o informace odkaz na obchodní tajemství podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ačkoliv tento důvod nadřízený správní orgán odmítl již ve svém předchozím rozhodnutí.

7. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 7. 2017 navrhl žalobu zamítnout s tím, že informace, již se žalobce domáhá, má charakter „informace poskytnuté třetí osobou“, tj. dotčenou osobou a přitom nesouvisí s činností žalovaného, jakožto správního orgánu, na kterou by se vztahovala povinnost k poskytnutí informace. Žalovaný má za to, že se na tento případ vztahuje výjimka podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
8. Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 7. 12. 2017, při němž účastníci setrvali na svých původních stanoviscích.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. *Podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. (odst. 1) Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství. (odst. 2)*
11. *Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,*
12. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014, č. j. 10 As 59/2014-41:

I. Vyhlášení výběrového řízení spočívajícího v hodnocení nabídek reagujících na záměr hlavního města Prahy pronajmout nemovitý majetek dle § 36 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (obdobně pak i dle § 39 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, či § 18 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích), a spojeného s tímto záměrem není sice stricto sensu zákonnou povinností, ale je naplněním zásady účelného, hospodárního a transparentního využití majetku hlavního města Prahy (a obdobně majetku obcí a krajů).

II. Výběrové řízení, jehož prostřednictvím má být nakládáno s veřejnými prostředky, musí pro svůj veřejný charakter umožňovat veřejnou kontrolu, k níž právo na poskytnutí informací s tímto výběrovým řízením souvisejících neoddělitelně náleží; bez těchto informací by taková kontrola nebyla vůbec možná.

III. Nabídkou reagující na záměr hlavního města Prahy (obce, kraje) pronajmout nemovitý majetek dle § 36 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, vyjadřuje účastník výběrového řízení vyhlášeného tímto záměrem svou vůli podrobit se podmínkám výběrového řízení, a to včetně jeho veřejného charakteru; samotné podání takové nabídky tudíž představuje sdělení souhlasu s poskytnutím informace dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Nabídka obsahující náležitosti požadované vyhlášeným výběrovým řízením je proto informací, na jejíž poskytnutí existuje právní nárok. Selektivní přístup k poskytovaným informacím dle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím tím není vyloučen.

13. *Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
14. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. listopadu 2016, čj. 3 As 278/2015-44:
- I. V případě, kdy povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, je možné napadnout žalobou přímo jeho následné rozhodnutí, odmítající informaci poskytnout. Překážkou pro takový postup není ustanovení § 68 písm. a) soudního řádu správního, neboť požadavek naplnění podmínky zde uvedené nemůže nutit stěžovatele k opětovnému, čistě formálnímu podání opravného prostředku, který by zcela zřejmě vedl znovu k témuž výsledku, kterého již jednou dosáhl.
- II. Ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je možno ohledně vymezení účastníků řízení vnímat ve vztahu k § 69 soudního řádu správního jako určitý lex specialis.
- Ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nevylučuje možnost podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, který opakovaně odmítne poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ignoruje přitom závazný právní názor obsažený v předchozím rozhodnutí nadřízeného orgánu, z něhož lze seznat, že informace povinným subjektem poskytnuty být měly, respektive mají. Za takovéto situace nelze po žadateli spravedlivě požadovat, aby znovu formálně vyčerpal příslušný opravný prostředek podle předpisů o správním řízení, jestliže rozhodnutí o něm by mohlo vést nanejvýš k témuž procesnímu výsledku, kterého již jednou dosáhl.
15. Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Ve světle nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu o žalobách proti rozhodnutím, jimiž byla odmítnuta informace podle zákona č. 106/1999 Sb., je nutno řídit se v určitých případech poněkud jinými zásadami, než jaké platí pro rozhodování o žalobách proti jiným rozhodnutím veřejné správy podle jiných právních předpisů.
16. Obecně totiž platí, zejména podle soudního řádu správního, že žalobou může být napadeno jenom konečné rozhodnutí ve věci. To znamená zpravidla rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo rozhodnuto v správní věci s definitivní platností. Zpravidla takovým napadeným rozhodnutím bývá rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání, popř. rozhodnutí o změně prvostupňového rozhodnutí.
17. Pokud jde o rozhodování ve věcech přístupu k informacím, dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu k některým podstatným odlišnostem. Vzhledem k tomu, že zákon č. 106/1999 Sb. obsahuje v ustanovení § 16 odst. 4 zcela mimořádnou pravomoc pro správní soud, která se jinak netýká žádného jiného správního řízení, a to sice pravomoc za určitých podmínek rozhodnout ve věci samé. Obecně totiž platí, že pokud soud rozhodující o žalobě ve správním soudnictví shledá, že žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu je nezákonné nebo nepřezkoumatelné nebo jinak vadné, potom takové rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení, tedy k novému rozhodnutí. Soud rozhodující ve správních věcech nevydává vlastní rozhodnutí ve správní věci, nýbrž pouze napadené rozhodnutí vydané v posledním stupni zruší a vrátí věc zpět do správního řízení, aby správní orgán rozhodnul sám znovu a řádně.

18. Ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ovšem soudu svěřuje zcela unikátní pravomoc posoudit, zda k odmítnutí žádosti o informace správním orgánem došlo z důvodů zákonem akceptovaných. Pokud soud dospěje k závěru, že nikoliv, potom má pravomoc nařídít povinnému subjektu, aby požadované informace poskytl. To znamená ve svých důsledcích prolomení zásady, že soud rozhodující ve správním soudnictví sám v správní věci nerozhoduje. Pokud jde o žádost o poskytnutí informace, je mu svěřena pravomoc uložit povinnému subjektu, resp. odvolacímu orgánu, rozhodnout tak, že přímo uloží povinnému subjektu požadované informace žadateli vydat.
19. Poprvé se zhodnocení této výjimečné pravomoci soudu projevilo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. ledna 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, v němž byla *expressis verbis* připuštěna možnost podat žalobu podle § 65 soudního řádu správního, tedy proti rozhodnutí správního orgánu, které není konečné. Jde o situace, kdy předchozí rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí informace bylo zrušeno a věc vrácena zpět do řízení před povinným subjektem, což v kontextu třetího nebo čtvrtého opakování tohoto rozhodovacího cyklu potom znamená, že takovéto rozhodnutí je obstrukčním jednáním. Za situace, kdy povinný subjekt odmítne poskytnout informaci a vydá o tom rozhodnutí, které následně je odvolacím orgánem zrušeno jako nepřezkoumatelné a věc je vrácena znovu k povinnému subjektu, který opět vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, zase s nepřezkoumatelným odůvodněním a opět dojde k tomu, že je jeho rozhodnutí zrušeno nadřízeným orgánem a vznikne tedy nekonečný koloběh. Za takového stavu věci Nejvyšší správní soud připustil, aby žalobce podal žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, byť ono rozhodnutí nebude rozhodnutím konečným, ale bude dalším několikátým v řadě o odmítnutí poskytnutí informace.
20. Následně Nejvyšší správní soud rozvíjel tyto názory dále, a pro situaci v inkriminované věci, o níž Městský soud v Praze rozhoduje nyní, našly svůj výraz v závěrech Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. listopadu 2016, čj. 3 As 278/2015-44, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě, kdy povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, je možné napadnout žalobou přímo jeho následné rozhodnutí, odmítající informaci poskytnout. Překážkou pro takový postup není ustanovení § 68 písm. a) soudního řádu správního, neboť požadavek naplnění podmínky zde uvedené nemůže nutit žadatele k opětovnému, čistě formálnímu podání opravného prostředku, který by zcela zřejmě vedl znovu k témuž výsledku, kterého již jednou dosáhl. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není třeba, aby žadatel o informace poněkoličké podával opět odvolání proti rozhodnutí, kterým mu byla informace odeprána za stavu, kdy je z dosavadního průběhu věci zřejmé, že jeho odvolání, by bylo vyhověno, ale nevedlo by však k žádnému efektnímu výsledku, protože odvolací orgán by zrušil nevyhovující rozhodnutí povinného subjektu a věc by mu vrátil zpátky, ale situace by se znovu opakovala. Pro takový případ Nejvyšší správní soud připustil možnost, aby neúspěšný žadatel o informace podal žalobu přímo proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni. V inkriminované věci je nutno konstatovat, že přesně taková situace nastala.
21. Z obsahu správního spisu, který má soud k dispozici, je zřejmé, že žalobce dne 4. 10. 2016 podal žádost o informace, kdo je skutečným vlastníkem společnosti Safety Real investiční fond, který je podle výpisu z obchodního rejstříku stoprocentním vlastníkem společnosti Bohemians Real, a.s., vlastník stadionu Ďolíček, který má Magistrát hl. m. Prahy od této společnosti odkoupit. O této žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu hl. m. ze dne 14. 11. 2016, kterým byla žádost odmítnuta. Rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o němž rozhodlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017 tak, že prvostupňové rozhodnutí zrušilo s tím, že důvod pro odmítnutí informace neshledalo a vrátilo věc k novému posouzení. Žalobce svou žádost o informaci ze 4. 10. 2016 poté oživil podáním ze dne 27. 1. 2017, kdy jenom připomenul, že žádá, aby mu bylo neprodleně sděleno, kdo je konečným vlastníkem

společnosti Safety Real. Ve druhém kole opět Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017 odmítl poskytnout informace s velmi stručným odůvodněním s tím, že poskytnutí požadovaných informací přes výslovný nesouhlas vlastníka společnosti Safety Real investiční fond není možné. Proti tomuto rozhodnutí Magistrát hl. m. Prahy žalobce opět podal odvolání, o němž bylo rozhodnuto Ministerstvem vnitra dne 12. 4. 2017, v němž Ministerstvo vnitra opět odmítlo závěry Magistrátu hl. m. Prahy a vrátilo věc k dalšímu řízení s tím, že důvody pro odmítnutí dány nejsou, a že otázku pojmu konečného vlastníka Ministerstvo vnitra už objasnilo v předchozím rozhodnutí a trvá na tom, že nejde o vlastníka nemovitosti atd. Jinými slovy, Magistrát hl. m. Prahy byl zavázán právním názorem nadřízeného odvolacího orgánu, jakým způsobem má s žádostí žalobce o informace naložit. Nicméně Magistrát hl. m. Prahy vydal i ve třetím kole dne 3. 5. 2017 rozhodnutí o odmítnutí, z něhož je zřejmé, že nerespektoval závazný právní názor nadřízeného odvolacího orgánu, a opět rozhodl, odmítl žalobcovu žádost

22. Městský soud v Praze má za to, že v inkriminované věci je dána přesně situace, na kterou dopadají závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 3 As 278/2015-44, kdy v důsledku toho, že Magistrát hl. m. Prahy, jakožto povinný subjekt odmítá respektovat právní názory a závěry nadřízeného orgánu, tedy Ministerstva vnitra, a rozhoduje bez jejich akceptování.
23. Nastala tedy situace, kdy žalobce byl oprávněn podat žalobu přímo proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, aniž by byl povinen předtím vyčerpat řádný opravný prostředek – odvolání a Městský soud v Praze přezkoumával, zda napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy bylo vydáno v souladu se zákonem a dospěl tedy k závěru, že nikoliv.
24. *Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání,*
25. Soud má za povinnost při tomto rozhodování zkoumat, zda existují nějaké důvody pro odmítnutí žádosti, přičemž z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný ve třech případech tvrdil existenci určitých důvodů proti poskytnutí informací, nicméně tyto důvody byly ze strany nadřízeného správního orgánu – Ministerstva vnitra, vyloučeny. Žádné jiné důvody Magistrát hl. m. Prahy netvrdil, a ani z kontextu věci se nenaznačuje, že by nějaké zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce mohly existovat. V inkriminované věci je nesporné, že Magistrát hl. m. opakovaně nerespektoval závazný právní názor nadřízeného orgánu a rozhodoval v rozporu s ním. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-10/ODK-2016, mj. odkázalo na bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 59/2014-41: *“Jak plyne ze shora uvedeného, výběrové řízení (byť jeho vyhlášení není stricto sensu zákonnou povinností) je naplněním zásady účelného, hospodárného a transparentního využití majetku hlavního města Prahy - tj. veřejných prostředků (srov. zde bod [36]) - stanovené v § 35 odst. 1 ve spojení s § 36 zákona o hlavním městě Praze (viz zde body [38] a [40]). Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb., konstatoval, že “[d]o nabytí účinnosti novely [informačního zákona] provedené zákonem č. 61/2006 Sb. [...] platilo, že povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím je též, veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky”. Tím tak zákonodárce zdůraznil explicitně, že otázka hospodaření s veřejnými prostředky je ve veřejném zájmu, že má podléhat veřejné kontrole.” V podobném duchu se pak vyjádřil i Nejvyšší soud ve shora*

citovaném rozsudku sp. zn. 28 Cdo 3297/2008, ve kterém uvedl, že "hospodaření s majetkem obce musí být maximálně průhledné, účelné a veřejnosti přístupné"; Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod, proč by závěr zde uvedený nebyl aplikovatelný i ve vztahu k hlavnímu městu Praze. Výběrové řízení, jehož prostřednictvím má být nakládáno s veřejnými prostředky, musí pro svůj veřejný charakter umožňovat veřejnou kontrolu, k níž právo na poskytnutí informací s tímto výběrovým řízením souvisejících neoddělitelně náleží; bez těchto informací by taková kontrola nebyla vůbec možná."

26. Městský soud v Praze hodnotí situaci v inkriminovaném řízení obdobně. Za tohoto stavu věci Městský soud v Praze je namísto požadované informace tak, jak je žalobce požadoval, poskytnout.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů musel zrušit žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 2017 podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost. Současně žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy s odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. uložil, aby poskytl žalobci požadovanou informaci, kdo je skutečným vlastníkem společnosti Safety Real investiční fond, který je podle výpisu z obchodního rejstříku stoprocentním vlastníkem společnosti Bohemians Real, a.s., vlastník stadionu Ďolíček, který má Magistrát hl. m. Prahy od této společnosti odkoupit. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch a jeho náklady činily 3.000 Kč na uhrazení soudního poplatku z žaloby.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. prosince 2017

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**